

»Sanitätshaus Josef R.«, rejstříkový soud zamítl, maje za to, že dodatek k firmě »Sanitätshaus«, zvláště vzhledem k tomu, že závod jest v Karlových Varech, lehko by mohl vzbuditi zdání, že nejde o pouhý závod se zdravotnickými potřebami, nýbrž o podnik lékařsky řízený nebo léčebný ústav, což však odporuje skutečnosti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V nesporném řízení jest proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení nižšího soudu, přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li napadené usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, nebo trpí-li zmatečností (§ 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Těchto podmínek v tomto případě není a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k vývodům tohoto rekursu jest uvéstí ještě toto: Není správným, že byla opověď usnesením rejstříkového soudu ze dne 25. května 1925 vrácena k předložení průkazu, že živnostenský úřad pokládá za přípustné vnější označení »Sanitätshaus«, pravdou jest, že oním usnesením bylo nařízeno připojení úřední osvědčení o přípustnosti a správnosti nově zvoleného firemního dodatku »Sanitätshaus«, tedy posudek, který si ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922, čís. 45.193, věstník čís. 36, vyžádal později soud sám od obchodní a živnostenské komory v Chebu a který také byl podán dopisem ze dne 8. října 1925. Nemůže býti tudíž řeči o vázanosti rejstříkového soudu, byť i ono usnesení již nabylo právní moci. Rejstříkový soud rozhoduje o přípustnosti dodatku k firmě dle čl. 16 obch. zák. — a o ten jediné jde — zcela samostatně a nezávisle. Že dodatek »Sanitätshaus« nevystihuje předmět podniku, nýbrž jest způsobilým, zvláště v lázeňském místě, navštěvovaném značným počtem cizinců, uvéstí v omyl, jako by šlo o ústav léčebný pod správou lékařskou, dovodil již v podstatě správně rejstříkový soud, k jehož názoru připojil se i soud rekursní a jež sdílí i soud dovolací. I když obchodní zákon v čl. 16 ponechává volbu dodatku k firmě jejímu majiteli, nesmí přece dodatek ten odporovati zásadě pravdivosti, t. j. musí odpovídati, pokud jest dodatkem věcným, vyznačujícím obchodní odvětví, skutečné povaze závodu, k jehož bližšímu určení slouží.

Čís. 5662.

Do aktiv pozůstalostního inventáře nelze pojata pojistky znějící pro zákonité dědice zůstavitelovy.

Zjišťuje pozůstalostní jmění, není soud vázán na údaje účastníků pozůstalosti, nanejvýš dědiců, nýbrž může přihlížeti i k údajům jiných osob, nanejvýš odkazovníků.

Jest věcí volného uvážení soudu, zda jest odnítí dědici správu pozůstalostního jmění.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1108/25.)

V pozůstalostním řízení soud první stolice 1. zamítl návrh zástupce odkazovníků, by byly z aktiv pozůstalostního inventáře vyloučeny životní pojistky, znějící pro zákonné dědice, a poukázal odkazovníky na pořad práva, 2. na základě tvrzení jednoho z odkazovníků, že do aktiv zařaděna býti má ještě čtvrtá paseka, koupená od panství Ž. za 28.631 Kč 20 h, uložil dědičce ze závěti Marii H-ové, by to zjistila a soudu sdělila, 3. žádost odkazovníků, by správa mlýna, náležejícího do pozůstalosti, byla odňata dědičce Marii H-ové a svěřena osobě třetí z důvodu, že se provádí ve mlýně adaptace, zamítl, jelikož Marie H-ová jest jedinou dědičkou, odkazovníkům zavázanou za splnění odkazů a že tím, že ve mlýně provádí se adaptace, zvyšuje se cena mlýna a tím i jistota za splnění odkazů a neohrožují se tím nijak nároky odkazovníků, nehledíc ani k tomu, že dle ustanovení závěti náleží dědičce užívání mlýna, tedy i správa jeho. **R e k u r s n í s o u d** usnesení prvního soudu ad 1. zrušil a uložil mu, by rozhodl v nesporném řízení o nároku odkazovníků na pojistky, nevyhověl rekursu do bodu 3. napadeného usnesení, vyhověl však rekursu Marie H-ové a změnil napadené usnesení v bodě 2. v ten rozum, že zamítl žádost, by do aktiv pozůstalosti byla zařaděna ještě čtvrtá paseka a zrušil v důsledku toho poukaz prvního soudu Marii H-ové.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu odkazovníků změnil napadené usnesení i usnesení prvního soudu ad 1. v ten rozum, že vyloučil životní pojistky z aktiv pozůstalosti, obnovil usnesení prvního soudu ad 2., v bodě ad 3. pak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Podle §u 97 nesp. říz. musí pozůstalostní inventář obsahovati přesný a úplný seznam všeho movitého a nemovitého jmění, v jehož držbě byl zůstavitel při své smrti a udati jeho tehdejší hodnotu a souhrn. S tímto ustanovením zákona, že do inventáře pojmouti jest jmění, v jehož držbě byl zůstavitel při své smrti, nelze srovnati a zřejmě tomuto ustanovení odporuje (§ 16 nesp. říz.), když nižší soudy zařadily do aktiv pozůstalosti také životní pojistky na 50.000 Kč a 10.000 Kč. Tyto pojistky znějí pro zákonité dědice zůstavitelovy, tedy osoby třetí. Nárok z nich na pojistné kotví nikoli v právu dědickém, nýbrž ve smlouvě a dospělým se stal teprve smrtí zůstavitelovou. Nároku na pojistné zůstavitel neměl, nečiní tedy pojistné a nárok na ně součástí zůstavitelova jmění a proto do aktiv pozůstalosti nepatří (§ 133 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák., srovnej též rozhodnutí u §u 97 nesp. říz. v Manzově vydání). Stížnost do zařazení pojistek mezi aktiva pozůstalosti jest tudíž opodstatněna a bylo pojistky z pozůstalostního jmění a z inventáře vyloučiti. Následkem toho netřeba opatření se strany pozůstalostního soudu ohledně odporujících si nároků pozůstalé vdovy a odkazovníků na vydání pojistného a odpadá tudíž z usnesení nižších soudů poukaz těchto účastníků pozůstalosti na pořad práva, pokud se týče poukaz rekursního soudu, by pozůstalostní soud ve vlastní působnosti o nárocích těch rozhodl.

Zříditi inventář, by byl přesným a úplným seznamem všeho jmění, v jehož držbě byl zůstavitel při své smrti, náleží pozůstalostnímu soudu z úřední povinnosti (§ 2 čís. 5, 97, 98, 104, 109 a jiné nesp. říz.). K tomu cíli má si soud zjednatí vědomost o stavu jmění zůstavitelova (§ 98 první odstavec nesp. říz.). Jako prostředky k tomu uvedeny jsou v §u 98, první odstavec nesp. říz. prozkoumání pozůstalostních spisů a listin, shlednutí předmětů pozůstalosti, slyšení dědiců, příbuzných, domácích lidí a kterékoli jiné vhodné prostředky, jimiž lze si úplné objasnění zjednatí. Podle toho má soud volnost, co se týče zjišťování pozůstalostního jmění. Ježto má majetek ten z úřední povinnosti zjistiti, není vázán pouze na údaje účastníků pozůstalosti, nanejvýš dědiců a s druhé strany není pro soud závady, by nepřihlížel k údajům i jiných osob, zejména též odkazovníků. Odkazovníkům nelze odpírati oprávnění učiniti údaje ohledně pozůstalostního jmění a jsou tito i oprávněni činiti návrhy ohledně soupisu pozůstalosti. Toto jejich právo vyplývá zejména z ustanovení §u 812 obč. zák., dávajícího jim oprávnění žádati po případě za oddělení pozůstalostního jmění. Z toho plyne, že rekursní soud neprávem vytýká prvnímu soudu, že přihlížel k návrhu odkazovnice Anny K-ové, by do inventáře byla pojata také čtvrtá paseka koupená zůstavitelem od velkostatku Ž., pokud se týče, že přihlížel k údaji v tomto návrhu spolu obsaženému, že ona paseka patří do jmění pozůstalostního. Jestliže tedy první soud vzhledem k tomuto údaji, aby měl o stavu majetku zůstavitelova jasno (§ 98 nesp. říz.), poukázal dědičku, by věc, na příklad ze zůstavitelových knih, listin nebo dotazem na příslušných místech a podobně, zjistila a výsledek soudu sdělila, nestalo se tak neprávem a usnesení prvního soudu bylo v tomto bodu k oprávněné stížnosti odkazovníků obnoviti.

Návrh odkazovníků, aby byla dědičce Marii H-ové správa pozůstalosti, usnesením ze dne 2. ledna 1924 jí přenechaná odňata, oba nižší soudy zamítly, neshledavše k tomu dostatečných důvodů. Podle §u 16 nesp. říz. lze proti potvrzujícímu usnesení druhého soudu úspěšně rekurs podati toliko za předpokladů v tomto §u uvedených. Těchto předpokladů, pokud jde o onen bod napadeného usnesení, není. Protispisovost nebo zmatečnost rekurenti netvrdí a dovolací soud jich neshledal. Napadené usnesení není však ani ve zřejmém rozporu se zákonem. Pokud jde o to, že správa pozůstalosti byla vůbec přenechána Marii H-ové, odpovídá toto opatření plně ustanovení zákona. Marie H-ová jest podle uznaně platné závěti universální dědičkou a k dědictví se náležitě přihlásila. Podle §u 810 obč. zák. a §u 145 nesp. říz. jest dědici, jenž své právo dědictvé vykáže a se k dědictví přihlásí, přenechati správu pozůstalosti. V přenechání správy pozůstalosti Marii H-ové protizákonnosti tudíž není. Co se týče odkazovníky navrženého, ale nižšími soudy zamítnutého návrhu, aby správa pozůstalosti byla Marii H-ové odňata, ustanovení §u 812 obč. zák., ježto návrh na oddělení pozůstalosti učiněn nebyl, v úvahu nepřichází a jinak zákon (§ 810 obč. zák., § 145 nesp. říz., čl. XXVII. uv. zák. k ex. ř. § 114 ex. ř.) nemá ustanovení, kdy jest dědici správou pozůstalosti pověřenému správu odniti. Jest to věcí uvážení soudu podle okolností případu. Nižší soudy se návrhem na od-

něti správy Marii H-ové zevrubně zabývaly, však výtky správě té činěné, vrcholící v tom, že vdova přenechala nemovitosti manželům Ř-ovým, tito že učinili nákladné adaptace a že se Marie H-ová, prý na škodu odkazovníků, o správu nestará, za dostatečné, by byla správa pozůstalosti dědičce odňata, neshledaly. Tímto rozhodnutím není porušeno žádné ustanovení zákona a ježto, jak uvedeno tu nejsou ani ostatní předpoklady Šu 16 nesp. říz., nebyl dovolacímu rekursu, co se týče odněti správy Marii H-ové úspěch přiznán.

Čís. 5663.

Podle Šu 294 ex. ř. jest poddlužník oprávněn napadnouti rekusem pouze platební zápočet, nikoliv usnesení rekursního soudu, zrušující usnesení prvního soudu, jímž zamítnut návrh věřitele na vyzvání poddlužníka dle Šu 327 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 3/26.)

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs poddlužnice.

D ů v o d y:

Rekusem napadá stěžovatelka jako poddlužnice usnesení rekursního soudu, jímž tento na rekurs vymáhající strany zrušil usnesení prvního soudu, kterým zamítnut byl návrh vymáhajících věřitelů na vyzvání poddlužnice k odevzdání strojů po rozumu Šu 327 ex. ř., v příčině nichž byl nárok strany povinné proti poddlužnici na vydání jich pro vymáhající věřitele zabaven a k vybrání přikázán, s příkazem, aby o tomto návrhu znovu rozhodl. Dle Šu 294 ex. ř. jest poddlužník oprávněn, rekusem odporovati pouze platební zápočtu na něho při zabavení nároku vydané, proti onomu usnesení, kterým se ostatně ve věci ještě ani nerozhoduje a se prvému soudu teprve věcné rozhodnutí ukládá, není poddlužnice dle zákona k rekursu vůbec oprávněna, důsledkem čehož bylo rekurs odmítnouti, když se tak nestalo v nižších stolicích (§ 528 c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Čís. 5664.

K rozsudku pro zmeškání, vyhovujícímu žalobě, nevyžaduje se formy třetího odstavce Šu 4 nař. mín. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 9/26.)

K návrhu žalobce vydal soud první stolice zkráceně podle Šu 4 prvý odstavec, nař. mín. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák. rozsudek pro zmeškání, vyhovující žalobě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci,